

Co-funded by
the European Union

IAM 8: Veicināt ilgtspējīgu ekonomisko izaugsmi, nodarbinātību un cilvēku cienīgu darbu

**Co-funded by
the European Union**

"Co-funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the National Agency (FRSE). Neither the European Union nor the granting authority can be held responsible for them.«

Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International (CC BY-NC-SA 4.0).e held responsible for them."

Burvis dārkis, kas pabaros visus

Sērsešos laikos bija trīs bērni, kurus sauca Kārlis, Sasa, Melisa Kādu dienu, kad viņi pastaigājās, viņi pamanīja skaistu dārku meža vidū.

Viņi iegāja dārzā un ieraudzīja savus mīļākos augļus.   un dārzeņus.
Viņi parēma kirsus. Kad viņiem bija kirsi rokās, viņi pamanīja, ka kirsu skaits kokā nemazinājās.
Sasa domīgi teica saviem draugiem: "Mhm, Melisa, Kārlis, vai tad mēs neparežām no koka kirsus?   Bet kirsu skaits kokā nemazinās, lai gan mēs parēžām daudz kirsus. Ejam uzmeklēt citus kokus un pārliecināties vai ir tieši tāpat kā šim kokam." Bērni aizgāja pie citiem kirsu kokiem un parēma kirsus.
Klusa balss teica: "Hei mēs sāp!" Kārlis pārsteigti jautāja: "Kurš to teica?" "Tas esmu es kiris." Sas atbildeja: "Kuris?" "Tas esmu es kiris." Melisa pamanīja, ka virai rokā bija uzgājais kiris. "Kai tad kirsi mēs runāt?" Jautāja Sasa. "Es neesmu parasts kiris." Atbildēja kiris. Kiris pastāstīja ka idiens dārzā nebeidzas. Tas bērniem atgādināja par to ka viņu rajons mira badā. Bērni ir domīgi uzaicināt visu rajonu uz dārku. No tā laika seviens nebeidzas.

Brīnum MAI ZE

Reiz dzīvoja vecs maiznieks. Mijam bija dēls,
kuram, ~~kuram~~ ļoti garšoja maize. Katru dienu viņš
ieraudzīja putnu, kuram ļoti garšoja milti. Putniņam
bija ievainots spārns. Maiznieka dēls katru dienu
nesa ievainotajam putniņam miltus, taču viņš nesināja,
ka tie ir ļauni milti. Putniņam katru dienu kļuva arvien
labāk. Tāču mazais zēns nesināja, ka tie ir ~~ļaudi~~ putniņš
daru var līdzt. Putniņš prierīgi vīcināja
spārnus pateicībā zēnam par palīdzību. Zēns
saprata, ka palīdzēt citiem ir labi. Zēns
ļoti lepojās par sevi, un viņš nolēma vienmēr
palīdzēt draugiem, ja tie uzaucas cilvēkiem
palīdzību grūtos brīžos.

Dzīvnieku mežs bez bada.

Reiz bija mežs, kur dzīvoja daudz dzīvnieki. Un netālu no meža dzīvoja cilvēki, bet mežs bija nepārasts. Kad cilvēki ienāca mežā, tad viņi pamodinu, ka gaļa būtu uz zemes.

Mežacūka gāja apkārt pa mežu, lai atrastu stīvas. Mežacūka mierināja stīvnām, ka mežā nenās nenotiks slukts. Uzticīgās stīvas pateica mežacūkai: "Labi, bet kur tad dzīvnieki pazūd?" Tad zoris atnāca un pateica stīvnām: "Kustieties cūkai, viņa melo!"

Stīvas rezināja, kuram ticēt.

(Ir nākamā diena) Vienu stīva pateica, ka viņa kaut kur aizies, bet viņa vairs neatnāca atpakaļ.

Tad stīvas pateica to briežiem un tad brieži un stīvas izmeta mežacūku ārā. Kad izmeta mežacūku, tad viņa stīvas pazustu. Tad stīvas un brieži mēģināja atrast kodu, kurš varētu atrast to, kas to izraisīja. Tad viena stīva atrada lāci un lācis pieņēma palīdzēt. Lācis staigāja pa mežu un viņš atrada gaļu uz zemes pie oļas. Lācis iegāja iekšā oļā un redzēja vilku un vilks pamonēja lāci. Lācis pajautāja vilkam, vai viņš to izdarījis, bet vilks meloja un teica: "Nē nē!"

1. Gustavs Vīzins, Martins Friberg, Anželika.

Tad lācis gāja ārā no oļas un vilks viņam iekrāja un uzleca uz lāci.

Tad viņi sāka cīnīties un lācis uzvarēja. Un mežs bija tagad drošs.

Celojums pa pasauli.

Reiz biju divi labākie draugi vārdā Džons Džonsons un Ralfs Harisons. Reiz viņi devās ceļojumā un atrada senu, senu pili. Viņi sāka to apskatīt. Viņi iegāja iekšā un rakāja daudz senus artefaktus un pat ievadsija kautkādas durvis. Viņi nepievērsa tām uzmanību, ja lūpās, kad tas ir kautkāds istams.

Tad Ralfs Harisons Uzmanību va artefakta ar sīri artefakti sāka krist ca durvis kā lāmīna. Tad arī nācām durvis, kurā bija kabeļu atzērs un abas iestā iekšā durvis ugunīni portālu ar durvis aizvērtas. Viņi staigāja un pētīja senus, tad viņus satīja vietējie iedzīvotāji un viņus nogādāja vienā no mājām. Abi draugi kad reis ēdams ir pie līdī līdī pūga kurš ir atvēris visu visu ēdams. Tā kā abi gribēja ļoti ēst sīni saņemās un aļģēja pie pūga prasīt, kāpēc viņu senis div daudz ēdams pūgis atbaldēja kad viņu mēda ir slimo un senis ļoti daudz ēdams.

Bet pūgis neatdeva ēdams jo gribēja lai cīnās ar kā ir drīkst kas ēdams.

Cilvēki jau zin kā ir drīkst kas ēdams ar tāsi maitāi overaig tik daudz ēdams.

Labu pūgis teida par to kad jūs beigāt drausmīgi es jums atdošu ēdams, pūgi kas nestrād negribēja atbaldētums ir atdošu ēdams.

Uuū, Uuū, vera cilvēki vis priecan sīni dejet.

Bet laimā reis ļoti labi un drausmīgi atgriešanās mājās.

Robert Gino
Tom Dundas
Enrico Ralph B

Dzīvnieku mēris
bez bada.

Reiz bija trīs draugi: Viens bija slinks lauva, otrs bija gudrā Čūska, trešā bija strādīgā stirna. Reiz tie trīs draugi gāja caur parku un redzēja kad visi ir priecīgi, un paēdusi. Tad tie trīs draugi domāja - Kā viņi palika tik bagāti? Tad viņi paši iugāja visā, jo viņi bija izsalkuši. Viņi paskatījās uz ceņām un palika šoka, jo viss par brīvu. Viņi paņēma daudz ēdienu un to apēda. Tad viņi palika arvien apalāki un apalāki. Pēc nedēļas viņi nevarēja pastaigāt viņu masas dēļ. Tad Čūsmai ienāca galvā ideja, ka viņi visi trīs varētu sākt iet uz sporta zāli. Stirna piekrita, bet Lauva nē. Tad pēc kāda mēneša Stirna un Čūsma bija labā formā, bet Lauva vēl jo prājāks bija apāls, smirdīgs un slinks, un pat neapmeklēja sporta zāli. Stirna un Čūsma bija šoka, ka Lauva nav neko darījis un tikai ēdis neveselīgus ēdienus. Stirna mēģināja pierunāt Lauvu vairākas reizes, bet Lauva atteicās. Stirna sabiedājas, kamēr Lauva turpināja ēst draņķus. Nedēļas pagāja un Čūsma apciemoja Lauvu, un palika šoka - Lauva pa to nedēļu vingroja. Čūsma ieraucās: "Kā tu palici tik tiems?"

Lauva atbild: "Pēc nedēļas vingroju uz sporta zāli." Čūsma priecājās un vingroja pateikt stirnai. Čūsma pasaka Stirnai un viņa arī palika priecīga. Un tā arī pasaka beidrās ar to, ka Lauva sapēnās iepriecinājo draņķus un beidza ēst draņķus.

Stirna - deer

"Burvju dārzeņi, kas pabaros visus."

Kādu jauku dienu, meitenīte ravēja dārzeņus. Tikmēr vecmāmiņa namīnā vārīja supiņu. Aniņai ļoti patika ravēt dārzeņus, jo pēc tam vecmāmiņa Aniņai iedeva cepumiņus. Par katru izravēto dobi vecmāmiņa Aniņai iedeva vienu cepumiņu. Vecmāmiņa īsācā ārā, un Aniņai iedeva supiņu un tad, kad Aniņa apēda supiņu, vecmāmiņa Aniņu uzciņāja ar cepumiņiem.

Zaķis sajūtot supas smaržu atskrēja uz dārzu. Zaķis jau pēc supas smaržas saprata, ka to ir uzturējusi vecmāmiņa. Katru dienu, kad viņa jārīja supu, kāds no mēža iemitniekiem sajuta brīnumaino smaržu, un atskrēja uz dārzu.

Supa bija tik brīnumaina, ka dārzeņi parvārtās par burvju dārzeņiem. Nevienš pats nezināja, ko vecmāmiņa liek savā supā. Kad zaķis atskrēja tas paskatījās uz brīnumainajiem dārzeņiem. Aniņa to pamanīja un tam pajautāja vai tas bija īssalcis. Zaķis teica ka viņš bija ļoti īssalcis, un Aniņa tam iedeva 3 lielus burkānus. Zaķis ļoti pateicās Aniņai un rīnādams, ka tie ir burvju burkāni laimīgs aizlēca prom.

Aniņa ar priecīgu prātu devās atpakaļ mājā un pastāstīja vecmāmiņai to, kas notika un tad Aniņai iedeva papildus cepamies.

Dzīvnieku mēis bez bada

Reiz dzīvoja Ruda Lapsa un Balts Ķakis. Kādu dienu visiem nelielā ko ēst. Ruda Lapsa bija izbadējusies un griezās Balto Ķakti. Tā gāja gar Gudrās Pūces koka pašu un pēkšņi Pūce iesauca: „Mū, mū! Lapsa!” Lapsa iegāja ciemos pie Pūces. Pūce jautāja Lapsai: „Vai tu gribi puku tēju?” Lapsa atbildēja: „Nē paldies, Lapsa turpināja, „Man jāsteichās pie Balta Ķaka. Pūce jautāja: „Ko jūs domājat?” Lapsa atbildēja: „Mēs par to pamanām. Lapsa ar vienu ātri varēja aizskriet pie Balta Ķaka. Ķakis skaidrāja pa dū un meklēja ko ēdamu. Lapsa ar valā mūti skatījās un domāja, ko viņš dara. Lapsa jautāja: „Ko tu dari?” Es meklēju ēdienu. Re kur ir mans spidīgais burkāns. Pabalīties?” jautāja Lapsa. „Jā, pabalīties, teica Ķakis. Kad Lapsa un Ķakis paēda, viņi nonda zemē burkānu laistus. Lapsa palūcha ūdeni. Ķakis skrēja paak ūdenim. Skrienot atpakaļ viņam nuplēja ūdens uz burkānu laistiem. Lapsa aizgāja mājās. Pēc dažām dienām Ķakis pamanīja, ka burkānu laistiem parādījās jauna sūka. Ķakis lēca pie Lapsas un sauca Lapsas vārdu. Ķakis liekot atbrida Lapsu, un teica, lai Lapsa nāk paskatīties uz burkānu. Lapsa un Ķakis atrāca un bija ļoti pārsteigti, jo burkāns bija izauchis vēl lielāks. Ķakis izdomāja aplaistīt burkānu. Tāpēc nolēma pasaukt zverus no meža un viņi ēda priecīgi. No burkāna tika palaboti visi meža iemītnieki, kuriem bija burkāni. viena garša